

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН ЧЕРВЕНАТА РОЗА

chitanka.info

Няколко седмици, откакто напуснаха Латакия. Събраха малко багаж, основно дрехи и лекарства, натовариха се в стар раздрънкан микробус и тръгнаха. Насър бягаше. Свободната сирийска армия безчинстваше от месеци. Тихите времена, когато работеше в дюкянчето си, бяха отминали. Заради семейството си, заради децата си, той взе това тежко решение. Оставиха родината си в пепел и тръгнаха да бягат заради живота си.

Малката Азаргуун^[1] плачеше за училище. Единствена тя от седемте му деца обичаше да учи. Отдаваха ѝ се история, география, биология. Беше отличничката на класа. Неговата малка гордост. На татко принцесата. С жена му харесаха това име. Носеше същността на нежността, която излъчваше детето. Азаргуун. Сърцето му се късаше, докато седеше на друсация под и гледаше как се е сгушила в полата на майка си и хлипа. Единствената играчка, която детето успя да вземе, бе една стара парцалива кукла, която ѝ бяха подарили за третия рожден ден. Куклата се казваше Шариеха. Нищо и никаква кукла, а вече деветгодишната му дъщеря не се разделяше с нея.

До нея седеше Арад^[2] — батко ѝ. Пет години по-голямото момче даваше мило и драго за сестра си. Макар името да не му отиваше, за малката Азаргуун той беше ангел хранител. Винаги се грижеше за нея, даваше ѝ от своята дажба храна, прегръщаше я и я успокояваше. В училище се сби със свои връстници, защото ѝ се подиграваха заради сините очи. От къде се взеха тия очи Насър не знаеше. Всички в рода бяха чернооки, мургави, и изведнъж Азаргуун с нейните светли и чисти очи. А Арад бе най-мургавия от целия род, с толкова черни очи, че зениците не се различаваха от ириса.

Другите деца седяха мълчаливи. Всички разбираха, че предстои голямата промяна, от която зависи бъдещето им, живота им. Те бяха бегълци от родната си страна — мъченици на безвремието, което се превърна и в безпътие. Нещастници — жертва на политиката.

Насър реши да избяга в Европа, защото малката Азаргуун му разказваше вечер за страните там, за стария континент, където цари мир и спокойствие. Благоденствие. Ханаан. А жестокото убийство на майка му окончателно го накара да предприеме тази стъпка.

След работа, като се прибра и видя разбитата къща, сърцето му се сви. Влезе вътре, страхувайки се да не намери всичките си деца мъртви. Но видя само майка си. Муна висеше от тавана провесена за

краката, а главата ѝ бе превърната в кървава пихтия. Ужасът, който изпита, го стисна за гърлото. Ноктите на мъката се впиха в сърцето му и нещо се пречупи.

Свали я от въжето и загърна тялото в одеяло. Тогава видя, че ръцете ѝ ги няма. Бяха отрязани. Насър повърна. Излезе.

Едвам изчака да се съберат всички и тръгнаха. Тук рушвет, там рушвет и минаха турската граница. Мъката обаче не свърши. Подгониха ги турски граничари. Не можаха да избягат със стария микробус. Спряха ги десетина човека с автомати. Изкараха всички навън. Съблякоха ги голи, докато се хилеха гнусно и ги обискираха. Жена му плачеше, докато потните мръсни лапи на граниçarите я опипваха пред децата ѝ. Плачеше от срам и от безсилие. Насър тогава се дръпна от двамата, които го държаха и удари единия. Другите като кучета се хвърлиха върху него и го смляха от бой. Арад се отскубна и опита да помогне на баща си. Цялата злоба и агресия се изля и върху него. Писъци, кръв, срам, безсилие, плач... Децата се пръснаха... Добре че мина автобус с други сирийци, които явно познаваха смяната граничари и успяха да откупят семейството на Насър. Всички се качиха в техния автобус, превързаха раните си, но жена му Сариеха нещо се поболя. Седеше вцепенена. Нищо не я интересуваше. Трябваше да ѝ слага храната в устата, за да яде. Малката Азаргуун единствена успяваше да изтръгне майка си от ступора. Когато отидеше при нея, Сариеха възвръщаше живеца в погледа си и сълзи потичаха от лицето ѝ, докато милваше детенцето.

Някъде около Чанаккале съпругата му се спомина. Не каза на децата си за това. Автобусът бе прегрял и бяха спрели край пътя, близо до Троя парк. Насър бе повел другарката си в живота и бяха отишли на плажа. Нощта бе топла, звезди грееха, а луната рисуваеше пътека по водата. Той беше седнал и скръстил крака, а Сариеха бе легнала и сложила глава в скута му. Очите ѝ гледаха на юг. Там, към Латакия. По едно време краката му изтръпнаха, той я побутна, но тя не реагира. Надигна се, но главата ѝ тупна в пясъка. Уплаши се. Вдигна я и видя ококорените очи, които бяха останали там. В Сирия. За първи път се разплака. Мъжете не плачат.

Бутна тялото във водата и се върна точно навреме. Автобусът тръгваше. Децата го питаха къде е майка им, а той излъга, че е останала при свои далечни роднини. Надяваше се, че му повярваха.

Само Азаргуун дълго се взира в него, а той накрая сведе очи. Когато пак я погледна, детето бе гушнало куклата си, а сълзи се стичаха по лицето ѝ. Малката му Роза, нея не можа да заблуди.

От няколко дни бяха в първата европейска държава — България. Най-старата в историята на континента. Единствената, която не е променяла името си по време на цялото си съществуване. Страна, била под робство повече време, отколкото е била независима държава. Страна на герои и борци. Страна, известна в далечна Сирия като гостоприемна и благоразположена. Насър знаеше това от доктор Илиев, при когото ходеше да лекува подаграта си. Радваше се, че вече са тук. Знаеше, че има много негови сънародници, които от много години живееха в България, трудеха се, имаха семейства. Някои бяха женени за българи. Други дори имаха собствен бизнес.

Насър помоли водача на групата, който говореше български и срещу малка сума пари, той му помогна. Заведе ги в едно красиво селце в Подбалкана — казваше се Пролет^[3]. Там им нае къща, Насър плати и се настаниха.

Няколко дни всичко беше наред. Те основно стояха в къщата. Имаха много стаи. Единствено Азаргуун излизаше в двора и седеше на дървената пейка, прегърнала куклата си. Сините ѝ очи бяха потъмнели. Може би от другия въздух и другото небе над главата.

Насър излизаше и пазаруваше храна от местния магазин. Направи му впечатление, че хората се отдръпваха от него. Когато се наредеше на опашката, тези пред него отстъпваха встрани и нещо си говореха. Не разбираше български, но му се стори, че обсъждат него. Стори му се, че не го гледат с добро. Но търпеше. Взимаше торбата с покупки и бързаше да се прибере. Усещаше погледите върху гърба си. Сякаш прогаряха дрехите му.

Цветето на страха започна да расте в него. Не беше като страха от армията за освобождение на Сирия, а някакъв по-дълбок и ирационален страх. Тези светли хора със светли очи, но не като на Роза, а зли и ненавистни.

На третия ден рано сутринта го събудиха викове. Скочи на крака и надникна през прозореца. Хора се бяха скупчили пред двора на къщата, държаха табели и скандираха нещо. Не разбираше думите, но

схващаше смисъла. Отново трябваше да бяга. Ханаан бе станал царство на Ахриман^[4]. Събра децата си в една стая и залости вратата. Не искаше да нахлуят в къщата и да ги бият и унижават както турските граничари. Не искаше децата му да изживеят отново ужаса на преследвани кучета.

Събра безмълвно багажа. Азаргуун го гледаше мълчаливо, а Арад му помагаше, като от време на време извикваше по някоя шега към сестра си.

Когато бяха готови, тръгнаха. Навън имаше и полиция. Те изтласкаха групата хора, за да минат чужденците. Тълпата ги последва до края на селото. После останаха сами. Вървяха по пътя, който се виеше в красивото подножие на Подбалкана. Пролетта бе докоснала с живителната си сила природата и тя бе напъпила. В Сирия пролетта не беше такава. Някак изтерзана и болна бе там. Вървяха, а до тях се виеше рекичка. В един момент тя се вля в голям язовир. Спряха се да погледат красотата на природата в България. И тогава чуха виковете.

Озърнаха се. Арад вдигна ръка с изпънат пръст. Ето там. Във водата нещо се мяташе. Младото момче изу панталона си и се хвърли във водата, Азаргуун остави куклата си и го последва. Тя беше най-добрият плувец в семейството. Това беше ползата да израснеш в крайбрежен град като Латакия.

Насър гледаше как децата му се отдалечават във водата. Станаха само точки. След няколко минути, които му се сториха цяла вечност, почнаха да се уголемяват. Приближаваха се към брега. Изплуваха, измъквайки от водата едно дете. Момченце. Полуудамено дете на иманяма пет или шест години. Азаргуун започна да му прави изкуствено дишане, докато Арад натискаше гръдния кош. Насър се развика. Селото бе близо, сигурно щяха да го чуят. Не се излъга. Чу тропот и виковете. Група селяни се зададе.

— Ей, гледай ги тия какво правят... — извика единият от селяните, който изглеждаше най-здрав и носеше златен ланец с дебелина на верижка от часовник.

— Мамка им, ще убият детето — извика друг.

Селяните се развикаха и връхлетяха върху сирийското семейство. Насър не разбираше защо се нахвърлят върху тях. Удар го повали. И по-добре. Не видя как едрият селянин наръга Арад в гърба. Момчето падна мъртво почти веднага. Другите започнаха да ритат Азаргуун.

Момиченцето пицеше беззвучно и притискаше куклата си до гърдичките си. Сините ѝ очи се пълнеха със сълзи. Болката я покосяваше. Падна на земята свита върху Шариеха — парцалената кукла. Черен мрак я обгърна. Видя майка си. Усмивната сред бяла светлина, която протегна ръце към нея и ѝ се усмихна. Детето се зарадва. Зад нея видя Арад — висок, строен и красив в новите си дрехи. Баща ѝ също бе там. Братята и сестрите ѝ също. Азаргуун се втурна радостна към тях, а сините ѝ очи грееха. Сините очи на една роза.

Когато полицията дойде, на земята се търкаляха безжизнени тела. Момченцето, което сирийците бяха извадили от язовира, бе обяснило, че се е давало и почти в безсъзнание, когато един ангел господен го вдигнал на ръце и го изнесъл и как красиво и добро момиче с най-светлите очи на света го е целунала и му е вдъхнала живот отново. Всички сметнаха, че халюцинира от преживяната травма. Обявиха пришълците за убийци, които са опитали да удавят невинно българско дете.

А на мястото остана да лежи една парцалена кукла. На следната година, там където бе куклата, вече покрита с трева и пръст, разцъфна огромна красива червена роза.

---

[1] Азаргуун — червена роза (от персийски). — Бел.а. ↑

[2] Арад — ангел (от персийски). — Бел.а. ↑

[3] Името на селото е измислено. — Бел.а. ↑

[4] Ахриман или Ангра Майню — бог, глава на силите на злото, тъмнината и смъртта в персийската митология, основа на зороастризма, изявяващ се като главен противник на Ахура Мазда. — Бел.а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.